

Mijn vader heeft een boomkwekerij. Een nobel beroep, hoog CO2 compensatie gehalte en de wereld ziet er groener uit. Er is goed geld in te verdienen dus heeft hij gekozen voor de rechtsvorm Besloten Vennootschap. Op een dag verkocht mijn vader een bepaalde plant wat hem (na aftrek van kosten) 100 euro opleverde.

Mijn vader, rechtschapsen als hij is, draagt hier netjes 20% vennootschapsbelasting over af. En, omdat hij naast een rechtschapsen ook een heel vriendelijke man is, besluit hij een cadeau te kopen voor mijn moeder. Hij keert hiervoor de overgebleven 80 euro uit naar hem zelf in privé.

Dat vindt de fiscus een uitstekend idee maar wil daar dan wel 25% (aanmerkelijk belang tarief) van hebben. Mijn vader laat verstandig de auto staan en loopt rechtschapsen maar toch enigszins teleurgesteld met 60 euro naar de winkel.

Nu is mijn moeder dol op cognac, dus hij besluit daar een flesje van te kopen. De fiscus is ook dol op cognac want zij krijgt ongeveer 15 euro aan BTW en accijns.

De 45 euro die overblijft, stopt mijn vader bij een schenking aan zijn nichtje. De fiscus waardeert de gulle gift met een schenkbelasting van 30% oftewel 13.50 euro. Het nichtje, die veel op haar oom lijkt, zet deze gift inclusief de overgebleven 31.50 euro, netjes op de bank alwaar ze een rente van 1.2% per jaar krijgt.

De fiscus vindt dat te weinig en doet net of ze 4% krijgt en na een aantal jaren is deze 31.50 geslonken tot 20 euro. Tegen de tijd dat haar zoon deze 20 euro erft en daar, na 10% erfbelasting, 18 euro van overhoudt, zal hij daar net de accijns op een pakje sigaretten van kunnen betalen en kunnen we dus constateren dat de volledige 100 euro in handen van de staat is gekomen.

Het feit dat één en dezelfde euro op deze manier meerder malen belast kan worden, klinkt ernstig maar in werkelijkheid is de situatie nog grimmiger. We hebben het namelijk nog niet eens gehad over kansspelbelasting, sociale lasten, loonbelasting, dividendbelasting.

Om te laten zien hoe grimmig de situatie is, maken we de volgende rekensom. Als je het Bruto Nationaal Product (vaak ten onrechte gebruikt als indicator van welvaart) van Nederland deelt door de inkomsten van de overheid, kom je ongeveer uit op 2.4. Dat wil dus zeggen dat elke euro die in Nederland wordt verdiend binnen 2 en half jaar in de staatskas terecht komt.

Dat geldt eigenlijk voor de meeste Europese landen – behalve Noorwegen en Zweden natuurlijk waar dit binnen een periode van twee jaar gebeurt. Polen is hier een uitzondering op. Daar vloeit die euro pas binnen 6 á 7 jaar naar de staatskas. Net zoals in de Verenigde Staten en Canada.

De sociale welvaart in deze landen is ver te zoeken wat bewijst dat de ratio BNP/Inkomsten een betere welvaartsindicator is dan alleen het BNP. Dus als we nog eens wat te klagen hebben over de belastingdruk, weet dan dat we eigenlijk niets te klagen hebben.